Cine este Isus Hristos?

Cine este Isus Hristos?

Nici un nume de pe acest pământ nu a fost atât de cunoscut şi de răspândit ca Numele lui Isus. De aproape două mii de ani, de când a fost pronunţat pentru prima dată în mod deschis, acest Nume nu a fost uitat. întrezărim aici ceva din grija Tatălui Său: „de aceea şi Dumnezeu L-a înălţat foarte sus şi I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume" (Filipeni 2.9). Multe nume mari au existat în lume, dar cele mai multe au fost uitate; doar câteva au rămas în amintirea oamenilor.

Nici un nume de pe acest pământ nu a avut o asemenea putere de influenţă, încât să te facă să iei o anumită poziţie, ca Numele lui Isus. Astfel vom întâlni oameni care-L urăsc sau II dispreţuiesc şi oameni care se tem de El, care răspund în faţa acestui Nume cu stimă şi cu adorare. Pentru unii, acest Nume este greu de pronunţat; pentru alţii însă, acest Nume constituie cea mai mare fericire a lor.

Cine este Isus? Multe s-au scris şi mai multe s-au spus despre El. Cu siguranţă, Isus nu este un om care să fi întemeiat o religie, nici un învăţat cu o înaltă ţinută morală, nici un poet care să fi compus versuri frumoase, nici un idealist cu o nouă viziune asupra lumii, pentru care să-Şi dea viaţa, nici unul care să atragă masele la El, îndemnând la răscoală împotriva statului. Isus nu a urmărit să Se proclame ca împărat în fruntea unui popor pământesc. Nimic din toate acestea nu găsim la El.

El nu este creat. Este Fiul lui Dumnezeu din veşnicii. Când Dumnezeu a creat cerurile, citim despre Isus: „Când El pregătea cerurile, Eu eram acolo; când trăgea un cerc pe faţa adâncului, când aşeza norii sus, când fântânile adâncului deveneau tari, când impunea mării hotărârea Sa, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când stabilea temeliile pământului, atunci Eu Ii eram Meşter şi zilnic eram desfătarea Sa, veselindu-Mă întotdeauna înaintea Lui, veselindu-Mă în partea locuită a pământului Său; şi desfătările Mele erau în fiii oamenilor" (Proverbe 8.27-31).

În primul verset al Evangheliei după Ioan, acest adevăr este din nou arătat:

„La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu". Isus a fost la începutul oricărui început. În Evanghelia după Matei citim: „Şi iată un glas din ceruri spunând: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea" (3.17). Dumnezeu Tatăl nu a avut nimic mai presus decât Fiul Său preaiubit. Pentru El şi prin El au fost create toate lucrurile.

Isus este punctul central al dragostei Tatălui. Tot ce a creat Dumnezeu a fost pentru Fiul Său; chiar şi „întocmirea" ta şi a mea au fost pentru El. Nimeni nu poate înţelege fiorii care străpungeau inima Tatălui când îşi dădea Singurul Fiu ca să fie judecat la Golgota pentru păcatele omenirii...

Prin neascultare faţă de Dumnezeu, omul s-a condamnat singur, astfel că asupra sa apasă judecata definitivă: moarte veşnică. Dar, înaintea pronunţării sentinţei, Dumnezeu a hotărât să-1 scape pe om de judecată prin jertfirea Fiului Său Preaiubit.

Incă de pe primele pagini ale Bibliei aflăm că Dumnezeu l-a înştiinţat pe Satan că va veni Cineva care-i va sfărâmă capul (Geneza 3.15). Multe profeţii ale Vechiului Testament mărturiseau cu mult timp înainte despre Domnul Isus Hristos că va veni pentru a face pace între om şi Dumnezeu, că Se va naşte dintr-o fecioară, în ce localitate anume, precum şi care va fi atitudinea oamenilor faţă de El.

Scopul venirii Sale aici pe pământ a fost glorificarea lui Dumnezeu, nimicirea puterii lui Satan şi împăcarea omului cu Dumnezeu. Când Domnul Isus a venit pe pământ, îngerul a spus: „vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul" (Luca2.10). Atunci s-a vestit cea mai mare bucurie a tuturor timpurilor: întruparea Fiului lui Dumnezeu aici, pe pământ, în carne şi sânge; şi în toate avea să fie găsit asemenea oamenilor, dar fară păcat. Aşa a mers El tot drumul cel greu până la crucea de pe Golgota.

Când Fiul lui Dumnezeu lua de bunăvoie groaznica judecată asupra Sa, pe pământ se petrecea cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor. Isus, care nu a făcut niciodată nici un rău şi în a Cărui gură nu s-a găsit vicleşug, a fost făcut păcat pentru noi. De către cine? De către oameni?! Nu, ci de către însuşi Dumnezeu, Cel care spusese despre El că este Preaiubitul Său Fiu. Astfel El a suportat executarea sentinţei în locul nostru.

Niciodată inima omului nu va putea înţelege ce a însemnat pentru Dumnezeu judecarea Preaiubitului Său Fiu pe crucea Golgotei... Niciodată inima omului nu va putea pătrunde durerea sufletească a Domnului Isus în cele trei ceasuri de întuneric care L-au determinat să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Marcu 15.34)... Niciodată omul vinovat nu va putea cuprinde adâncimea şi înălţimea dragostei şi îndurării lui Dumnezeu descoperite la Golgota...

Dumnezeu a găsit mijlocul de a-1 ajuta pe omul păcătos, ca să se poată întoarce la El. Nimic mai presus şi nimic mai prejos nu a avut Dumnezeu. Şi tot ce a avut a dat, pentru ca omul să poată avea din nou pace şi bucurie. In faţa unei asemenea iubiri, să-i fie oare aşa de greu omului să se închine?!

Domnul Isus Şi-a dat viaţa pentru păcatele noastre: pentru păcat în totalitatea şi gravitatea lui, dar şi pentru păcatul rădăcină din noi. Pentru toate acestea, Isus a fost făcut păcat. Aceasta înseamnă că, pe crucea de la Golgota, Dumnezeu L-a tratat în judecata Sa dreaptă ca şi când Isus ar fi fost izvorul păcatului.

Isus Hristos a făcut o lucrare desăvârşită, dându-Şi viaţa de bunăvoie, El având putere şi să-Şi dea viaţa şi s-o ia înapoi. Pentru toate acestea, să-L lăudăm şi să-L cinstim pe veşnicie! învierea lui Isus Hristos este pecetea biruinţei Sale asupra morţii, asupra păcatului şi asupra Diavolului, dar şi temelia unei vieţi eterne.

După ce Şi-a împlinit pe pământ misiunea dată de Dumnezeu, Isus „a fost luat sus" (Fapte 1.9), pentru a Se aşeza la dreapta Tatălui. Acolo mijloceşte la Dumnezeu pentru toţi cei care, în acest timp de har, L-au primit ca Mântuitor personal.

Domnul Isus nu i-a lăsat singuri pe ai Săi în această lume. Le-a dăruit Duhul Sfânt, prin care ei pot fi una cu toţi cei care cred în Numele Său.

Duhul Sfânt îi întăreşte pe credincioşi, îi înviorează şi îi îndeamnă să stăruiască în credinţă.

La tronul harului, Domnul Isus intervine pentru ai Săi ca Mare Preot care ia parte cu ei în slăbiciunile lor (Evrei 4.15). El este şi Mijlocitor la Tatăl ceresc, atunci când credincioşii greşesc şi îşi pierd orientarea, când păcătuiesc, când neascultarea a rupt comuniunea cu Tatăl.

Duhul Sfânt este activ aici pe pământ pentru a-i convinge pe oameni cu privire la păcatele lor. El mişcă inimile şi conştiinţele oamenilor când citesc Sfânta Scriptură, ca să înţeleagă cine sunt şi ce trebuie să facă pentru a scăpa de judecata lui Dumnezeu.

Nimeni nu va putea spune vreodată că nu a ştiut cine este Isus Hristos, de ce a suferit, pentru cine a murit şi ce aşteaptă Dumnezeu de la fiecare.

Dumnezeu încă îşi arată harul Său faţă de toţi oamenii, fară nici o deosebire. Uşa încă este deschisă şi fiecare personal poate să intre pe ea. Ziua mântuirii este astăzi, nu mâine, când poate fi prea târziu.

Ce va fi mâine Domnul Isus pentru cei credincioşi? Ca Mire ceresc, dorinţa Sa fierbinte este să-Şi ducă în glorie Mireasa, rodul suferinţelor Sale, şi să înceapă Nunta Mielului. înainte să plece de pe pământ, a promis că va veni iarăşi pentru a-i lua pe ai Săi în locaşul păcii veşnice. Domnul dragostei, al harului şi al milei nu va mai păşi pe acest pământ de pe care „strigă" (Geneza 4.10) atâta sânge nevinovat. Dacă S-ar ridica acum de pe tronul Tatălui, toţi cei mântuiţi pe temeiul lucrării Sale de pe Golgota ar fi răpiţi pentru întâmpinarea Sa în văzduh. Domnul Isus va merge cu ei în slavă şi niciodată nu vor mai fi despărţiţi.

Ce va fi Domnul Isus mâine pentru cei necredincioşi? După închiderea uşii harului, Domnul Isus va spune: „Adevărat vă spun, nu vă cunosc" (Matei 25.12). „Legaţi-i mâinile şi picioarele şi luaţi-l şi aruncaţi-1 în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor" (Matei 22.13).

De aproape două mii de ani, uşa harului este larg deschisă. Ce mare a fost preţul plătit de Domnul Isus pentru fiecare suflet în parte şi cât de nepătrunsă este răbdarea Lui pentru toţi cei care acum încă refuză harul Său! Astăzi Isus poate fi Salvatorul tău; dacă respingi oferta Lui, mâine îţi va fi Judecător. Astăzi încă este har, mâine va fi judecată; astăzi mai este scăpare, mâine, pedeapsă veşnică, condamnare veşnică, moarte veşnică.

Dumnezeu Tatăl a predat executarea judecăţii Domnului Isus. El a făcut tot ce era necesar ca omul să fie scăpat de pedeapsă. Va veni şi clipa când orice genunchi va trebui să se plece înaintea Sa, atât a celor din cer, de pe pământ, cât şi de sub pământ (aceasta înseamnă din iad) şi toţi vor recunoaşte, „spre slava lui Dumnezeu Tatăl", că Isus Hristos este Domnul.

El a luat asupra Sa păcatul şi prin aceasta L-a slăvit pe Tatăl pe deplin, dar a pecetluit şi sentinţa asupra lui Satan. Pentru omul vinovat şi pierdut, Domnul Isus a intrat în spărtura care s-a creat între Dumnezeu şi om.

Dumnezeu îşi va duce la împlinire planul pe care îl are cu credincioşii, cu necredincioşii, cu pământul şi cu Satan:

•Credincioşii aşteaptă ca ultima piatră să fie adăugată la Casa lui Dumnezeu.

•De atunci încolo, Domnul Isus îi va judeca pe cei vii care au trăit fără El.

•Atunci va întemeia împărăţia de o mie de ani pe acest pământ curăţit prin judecăţi; vor putea intra numai oameni care recunosc autoritatea Lui. Iar după o mie de ani, când acest pământ va fi dus în rătăcire de Satan, nu se va mai face o curăţire a pământului, ci o nimicire prin foc.

•Şi atunci va avea loc, înaintea tronului mare şi alb, judecata celor morţi necredincioşi (Apocalipsa 20.11).

Domnul Isus va preda iarăşi totul în mâinile Tatălui. Atunci pe pământ va domni starea pe care Dumnezeu a stabilit-o din veşnicii şi care va întrece cu mult starea în care se aflau primii oameni înaintea căderii în păcat. Atunci Dumnezeu va fi totul în toţi şi va locui cu oamenii.

„Iată, cortul lui Dumnezeu (este) cu oamenii!" (Apocalipsa 21.3). Dumnezeu va fi punctul central al adorării.

Numele lui Isus, astăzi încă dispreţuit, va fi conţinutul fericirii depline. Numai atunci se va putea cunoaşte bogăţia Numelui Său.

O, Nume al lui Isus, cine poate să-Ţi cuprindă adâncimea şi înălţimea? Cine poate să vestească îndeajuns harul şi dragostea al căror sfârşit nu se va vedea niciodată?

clickbible.org